

VISION DRØM PRAKSIS

Kirke på vej praksisser 1

Peter Tingleff

Vision, drøm og praksis

PETER TINGLEFF

Peter Tingleff
Vision, drøm og praksis
Kirke på vej praksisser 1

Kirke på vej, Roskilde Stift, 2022
www.kirkepaavej.dk

Det er ikke tilladt at kopiere eller publicere noget af indholdet i dette hæfte uden tilladelse fra forfatteren eller Kirke på vej.

Layout: Peter Tingleff

Fotos: Søren Kjeldgaard (s 3, s 10), Andreas Brandrup Elkjær (forside, s 20, s 36), Rune Hansen (s 15, 19), Kamilla Jakobsen (s 5, s 24, s 27), Pixabay (s 7. s 11) samt Kirke på vej og Folkekirken.

Illustrationer: Kamilla Jakobsen (s 30 og 32)

Tryk: Laser Tryk

Forord

Kirke på vej startede i 2011 som et projekt under Roskilde Stift. Formålet er at udvikle og eksperimentere med nye former for kirke udenfor de almindelige kirkelige rammer. Projektet har også en forening med samme formål, der dækker hele landet.

Dette hæfte giver en kort introduktion til historien, tankerne og visionen bag Kirke på vej.

Tak for din interesse og god fornøjelse!

Peter Tingleff er sognepræst og projektleder for Kirke på vej.

Det særlige ved Kirke på vej

Enhver generation af kristne arbejder på den ene eller anden måde med kirkens udtryk. Mange spørger i dag efter, hvad der skal til for at få flere til at gå i kirke. Måske skulle man peppe gudstjenesten lidt op eller lave nogle mere spændende aktiviteter? Invitere kendte personer til at holde foredrag eller give gratis mad?

Selv om vi godt forstår intentionen bag spørgsmålene og længslen efter at flere kommer i kirke, så forsøger vi i Kirke på vej at undgå den slags spørgsmål. I stedet øver vi os i at spørge efter, hvad Gud har gang i omkring os, og hvordan vi i praksis kan vi tage del i det.

Hvad har Gud gang i omkring os?

Kirke på vej er en drøm om at være en kirke i bevægelse. Om en måde at være kirke på, der kommer udenfor murene og bliver der!

Om en måde at være kirke på, der opstår i en lyttende atmosfære blandt mennesker, som endnu ikke bruger kirken særlig meget.

Lyttende overfor, hvad Gud mon har gang i omkring os og lyttende overfor hinanden og de mennesker, vi møder. Hvad er de optaget af? Hvad længes de efter?

Nye muligheder

Det er en spændende og udfordrende tid, vi er kirke i. Nogle taler om, at vi står midt i et paradigmeskifte, og det er der helt sikkert noget om. Mange stiller sig selv helt grundlæggende spørgsmål om, hvordan vi tænker og opfatter tilværelsen, og mange af de gængse måder at forstå verden på giver ikke længere mening – især ikke for de yngre generationer.

Der kan stilles spørgsmålstejn ved alt, og det man den ene dag regner for sikkert, kan den næste dag være faldet fra hinanden. Nogle ser denne udvikling som en trussel for kirken og kæmper for at kunne bevare kirkens position i samfundet. Men hvad nu hvis det i virkeligheden ikke er en trussel men kirkens største mulighed i flere århundreder?

Når forandringens vinde blæser, er der nogle, der bygger læskure; andre bygger vindmøller

Et kinesisk ordsprog lyder: 'Når forandringens vinde blæser, er der nogle, der bygger læskure; andre bygger vindmøller.'

Vi vil gerne være nogle af dem, der bygger vindmøller, og dermed udnytter de forandrede vinde til at tænke nyt omkring det at være kirke. Vi vil gerne være med til at udvikle og eksperimentere med nye måder at være kirke på.

Det kræver et stort arbejde at omstille sig, og det er ikke gjort på få år. Til gengæld er det en spændende og meningsfuld proces at gå ind i.

Vi er langt fra de eneste, som har taget hul på denne udfordring. Det er noget, der arbejdes med overalt i den vestlige verden i disse år. For udfordringen er den samme: Faldende medlemstal, kirkelukninger og en vigende tilstedeværelse i folks tanker.

Men samtidig er erkendelsen også, at denne eksperimenterende tilgang bedst sker i et godt og frugtbart samarbejde med den mere etablerede del af kirken.

Det er også vores tilgang i Roskilde Stift. Vi håber på, at være med til at inspirere både ind i det etablerede kirkeliv og være med til at sætte nye initiativer i gang rundt omkring.

Drømmene

En af de virkelig mærkelige ting ved Kirke på vej er, at det aldrig var blevet til noget, hvis der ikke var nogle, der havde drømt nogle drømme. Altså rigtig drømme. Den slags man drømmer om natten.

I begyndelsen af 2009 var jeg sammen med to kollegaer på en konference, og om natten drømte jeg en drøm.

Den gang vidste jeg ikke hvor livsforandrende betydning, den ville få for mig, men jeg vågnede op midt om natten efter drømmen og fornemmede for første og (indtil videre) eneste gang, at drømmen betød noget. Ja, jeg vil endda gå så langt som til at sige, at jeg fornemmede, at Gud ville mig noget med den drøm! Den fornemmelse blev bestyrket næste morgen, da jeg erfarede, at en af mine kollegaer havde haft en lignende drøm.

I det følgende beskriver jeg og Peter Fischer-Møller de to drømme, der udgjorde startskuddet for Kirke på vej.

Kirke udenfor hegnet

Min drøm

Jeg drømte, at jeg var på lejr i en kirkelig sammenhæng. Stemningen var god, og vi hyggede os alle. Pludselig ændrede atmosfæren i lejren sig. Jeg blev sammen med en anden ført frem til en stor pool midt i lejren, som var fyldt med iskoldt dødeligt vand.

Jeg så på, mens den første af os blev skubbet i vandet. Så, at folk tog opstilling omkring poolen og sørgede for, at han ikke kunne komme op. Så, hvordan han mistede livet. Jeg var oprørt, men fandt ingen forståelse. Ansigterne var neutrale.

Det var nu min tur, og jeg vidste godt, hvad der skulle ske. Jeg blev ført frem til kanten af bassinet. Men lige i det øjeblik, jeg skulle skubbes i, vendte jeg mig rundt og med al den kraft, jeg kunne mønstre, slog jeg ham, der skulle til at skubbe mig. Jeg slog så hårdt, at han forsvandt – lidt lige som i en tegnefilm -

og jeg banede mig vej væk gennem menneskemængden, der var i oprør over det, jeg havde gjort.

Jeg fandt mig en plads for mig selv og sad alene, mens jeg fornemmede, hvordan der blev talt rundt omkring i lejren. Da jeg så mig omkring, opdagede jeg, at lejren var omkranset af et trådhegn. Det havde jeg aldrig lagt mærke til før. Ikke langt fra mig så jeg, at der var et hul i hegnet, og jeg tænkte, at det måske var på tide at gå ud på den anden side.

Jeg begav mig derud. Ængstelig vendte jeg mig hurtigt om igen, men fornemmede at der ikke var nogen vej tilbage. Drømmen ender med, at jeg forlader lejren gennem hullet i hegnet.

Et kald

Efter drømmen spurgte jeg igen og igen Gud, hvad meningen med drømmen var. For jeg fornemmede, at han ville sige noget til mig gennem drømmen. Og gradvist gik det op for mig, at der lå et kald til mig i det.

Et kald til at komme ud på den anden side af hegnet for at være kirke på en ny måde uden for det etablerede kirkeliv. Uden for hegnet. Uden for murene.

Jeg havde en bibeltekst i tankerne, da jeg vågnede op. Det var teksten fra Lukas kap. 10,1-12, hvor Jesus sender 72 af sine disciple af sted til landsbyerne rundt omkring. De skulle tage afsted uden bagage og være afhængige af andres gæstfrihed. Der hvor de blev budt indenfor, skulle de blive boende og der forkynde evangeliet og vise dets kraft i praksis.

Derefter udpegede Herren tooghalvfjerds andre og sendte dem i forvejen, to og to, til alle de byer og steder, hvor han selv agtede sig hen.

Han sagde til dem: »Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst. Gå! Se, jeg sender jer ud som lam blandt ulve. Tag ikke pung med, ikke taske, ikke sko, og hils ikke på nogen undervejs. Når I kommer ind i et hus, skal I først sige: Fred være med dette hus! Og bor der et fredens barn dér, skal jeres fred hvile over det, men hvis ikke, skal den vende tilbage til jer. Bliv boende i det hus, spis og drik, hvad de byder jer, for en arbejder er sin løn værd. Flyt ikke fra hus til hus. Og når I kommer til en by, og man tager imod jer, spis så, hvad der sættes frem for jer. Helbred de syge i byen og sig til dem: Guds rige er kommet nær til jer.

Men når I kommer til en by, og man ikke tager imod jer, gå så ud på gaderne og råb: Selv det støv fra jeres by, som hænger ved vore fødder, kan I beholde - vi børster det af; men det skal I vide: Guds rige er kommet nær! Jeg siger jer: På dommedag skal det gå Sodoma tåleligere end den by.

(Lukasevangeliet kap. 10 vers 1-9)

Drømmen blev ved med at presse sig på, og til sidst tog jeg mod til mig og bankede på hos min biskop, Peter Fischer-Møller, velvidende at det var et mærkeligt ønske for en sognepræst at ville arbejde med kirke udenfor det etablerede kirkeliv. Jeg fortalte det hele uden omsvøb og sluttede med at sige, at jeg kunne tænke mig at eksperimentere med, hvad der ville ske, hvis man også i dag tog udgangspunkt i teksten fra luk 10.

Jeg tænkte at jeg måske havde underskrevet min egen afskedsbegæring, men da jeg var færdig med at berette om drømmen og mine tanker, mødte der mig en stor overraskelse.

Peter sagde: *"det er meget interessant! For jeg har også haft en drøm"*.

Meget interessant! For jeg har også haft en drøm!

Peter Fischer-Møller

Kirke uden mure

Peter Fischer-Møller fortæller her om sin drøm:

Den dukker op en gang imellem, en drøm jeg havde for mange år siden. Det var et år, hvor jeg som relativt ny præst havde oplevet messefald i en af pastoratets

kirker to gange på et par måneder, først langfredag og derefter Kristi Himmelfarts dag.

Kort derefter drømte jeg, at et menneske i nattens mulm og mørke gravede huller og placerede sprængstoffer under den prægtige gamle middelalderkirke. Lige efter morgenringningen springer kirken i luften og stiger til himmels – det ser ganske flot ud med sådan en flyvende kirke, skal jeg hilse og sige.

Næste søndag er gudstjenesterne så henlagt til parkeringspladsen foran Brugsen. Prædikestolen er erstattet med en omvendt ølkasse, døbefonten med den lokale vandhane og alteret med et til lejligheden fremskaffet campingbord. Til gengæld er folk mødt frem i stort tal. Der er propfuldt på pladsen, mumlen, snak, hilsner og spændt forventning: hvad foregår der her?

Så begynder det at ringe oppe fra himlen. Alle bliver stille, jeg står med rystende knæ op på ølkassen for at læse evangeliet – så vågnede jeg ved at morgenringningen er gået i gang.

Jeg kigger ud ad vinduet. Til min overraskelse ser jeg at kirken står der endnu, som den har gjort det de sidste 800 år, solidt plantet på jorden.

Heldigvis er kirkebygningen ikke sprængt væk. Men der er brug for nogle mentale sprængninger i den måde, vi tænker kirke på, den måde vi bruger kræfterne på, den måde vi har organiseret os.

Så vidt drømmene.

Vi havde aldrig talt sammen før, men sad nu begge målløse tilbage og fornemmede, at det her var noget ganske særligt. Begge drømme handlede om at være kirke udenfor murene - udenfor hegnet. Kunne det tænkes, at Gud havde en finger med i spillet?

På dette møde besluttede vi at sætte handling bag ved det, vi fornemmede. Og Kirke på vej som et eksperimentelt frirum i Roskilde Stift var en realitet.

Kunne det tænkes, at Gud havde en finger med i spillet?

Praksisser

Vi startede i januar 2011 med et blankt stykke papir, og det var spændende og også en smule angstprovokerende. For hvordan i alverden tager man hul på sådan en opgave med at udvikle og eksperimentere med nye former for kirke?

For os blev det vigtigt at begynde at øve os i nogle nye praksisser. Vi ville øve os i at lytte til hinanden, til mennesker omkring os og til Gud. Og vi ville øve os i at tage små skridt baseret på det, vi hørte.

Det er stadig de grundlæggende praksisser i Kirke på vej. Vi formulerer det ofte på denne måde: *vi øver os i at høre og handle sammen.*

Jeg vil her udfolde det en smule.

**I Kirke på vej øver vi os i
at høre og handle sammen!**

Et lyttende udgangspunkt

Når vi i Kirke på vej bevæger os udenfor de gængse kirkelige rammer, så gør vi det for at spejle efter, hvad Gud allerede gør omkring os. Vores mål er særligt at møde dem, der normalt ikke bruger kirken særlig meget.

For at kunne gøre dette har vi fundet det vigtigt at aflægge os det, vi kunne kalde den kirkelige kultur og blive nysgerrige og åbne overfor de mennesker og kulturer, vi møder. Vi øver os i at stille åbne og nysgerrige spørgsmål som:

Hvad er der på spil her? Hvad længes mennesker efter? Hvor gør det ondt? Hvad er de store og egentlige behov? Hvordan ville det se ud, hvis evangeliet fik kød og blod her? Hvordan kunne man skabe et ligeværdigt fællesskab omkring det?

Et eksperimenterende miljø

Udgangspunktet er lyttende, men det stopper ikke der. Det er lige så vigtigt for os at eksperimentere på baggrund af det, vi hører. Hvordan kan vi blive involveret i det felt, vi har lyttet os ind i?

Et eksempel kunne være, at vi i en lytte-proces når frem til, at der er noget særligt på spil med ensomhed blandt ældre i vores område. Vi fornemmer samtidig også, at det er noget, der lægger Gud på hjerte, og som han ønsker at involvere os i. Men hvordan komme videre?

Kunne vi f.eks. slå følge med andre som arbejder med dette?
Eller selv finde på noget, der møder behovet?

Her prøver vi os frem med små tiltag og eksperimenter. Er der døre, der åbner sig for os? Er der andre som har samme tanker og længsel?

I den forbindelse var vi i Roskilde i en årrække med til at lave spisefællesskaber i det regi, der hedder 'Danmark spiser sammen' - et initiativ, der ønsker at bekæmpe ensomhed. Det var meget meningsfyldt, og det oplevedes som at blive inviteret ind i noget, Gud allerede havde gang i.

Det er vigtigt, at vi tør handle på det, vi hører. Men det er ikke så let, som det lyder. For vi er alle bange for nederlag og fiasko. Vi er derfor nødt til at give hinanden stor frihed til at afprøve og eksperimentere. Til gengæld er der megen læring i det - både når det går godt, og når det ikke lykkes.

Aldrig alene

Det at give sig i kast med processen er sårbart, for vi er ikke garanteret nogen succes. Derfor prioriterer vi relationer, netværk og læringsfællesskab - både i det små og i store.

Det er vigtigt at have et fællesskab, hvor vi kan støtte og opmuntre hinanden. Det gælder både, når det er lykket, eller når det, som vi troede på, falder fra hinanden. Det er også her, vi kan indsamle dyrebare erfaringer og lære af dem.

Man kan sammenfattende sige, at vores praksis er lyttende, eksperimenterende, og at det altid foregår sammen med andre.

**Vores tilgang er lyttende,
eksperimenterende,
og det foregår altid sammen med andre**

De første spæde skridt

Som beskrevet ovenfor har Kirke på vej lige fra begyndelsen været bygget på en dynamik mellem lytning og handling. Vores udgangspunkt er, at Gud allerede er på spil overalt i verden, og at vores opgave er at finde ind i det. At kirke er at lade sig invitere ind i det, Gud gør og lade sig forme af det. At blive en del af Guds mangfoldige mission i verden.

Den følgende historie blev vores første erfaring med denne dynamik, og det ledte til starten af det Kirke på vej fællesskab, vi stadig har i Roskilde.

Eks: Aftenskolen

Første gang vi skulle prøve dette af i praksis blev i Roskilde. Vi fik stillet et dejligt lokale til rådighed i Gråbrødre Kapel og begynde at mødes en gang om ugen – for at lytte. Vi havde sagt til hinanden på forhånd, at vi først ville gøre noget, når vi syntes, vi havde 'hørt' noget. Det blev til uger med lytning til

hinanden, til læsning af bibeltekster, til bøn og til vandringer i byen.

Vi forsøgte imellem samlingerne at fortsætte lytningen, når vi bevægede os i byen, snakkede med folk, læste avisen, læste i Biblen og lyttede i bøn. Virkeligheden var, at vi ikke anede, hvad vi skulle gøre, men bare forsøgte os frem, så godt vi kunne.

Efter 8 måneder på den måde var vi lige ved at køre surt i det. Ville vi bare ende der som endnu en lukket gruppe? Men endelig en tirsdag aften fornemmede flere, at nu var det tid til handling, men jeg må sige at det ikke var særlig revolutionerende, det vi syntes, vi hørte. Det var nemlig at gå ned på gågaden med kaffe og boller og forsøge at komme i snak med folk. Det var ikke lige det, jeg havde drømt om, men

det var bedre end ikke at gøre noget, så ugen efter troppede vi op ved et aftalt mødested på gågaden.

Endnu før vi kom i gang, kom en høj mand ud af bygningen, vi var samlet ved og spurgte interesseret til, hvem vi var, og hvad vi ville. Vi forsøgte at forklare ham, at vi var 'Kirke på vej' og gerne ville i kontakt med byens borgere og skabe rammer for at snakke om tro og tvivl og den slags.

Han blev ved med at spørge interesseret ind til det, og det viste sig, at han var leder af den aftenskole, som vi så åbenbart stod udenfor. I løbet af snakken inviterede han os til at blive en del af aftenskolen og begynde at holde kurser der.

Vores første kursusforløb hed 'erfaringer af Gud', hvor vi havde inviteret forskellige oplægsholdere til at fortælle om deres erfaringer og praksis. Det blev startskuddet til en længere række kurser i aftenskoleregj, der efterhånden samlede en god flok mennesker med meget forskellig baggrund.

Hvad vi lærte

Der er mange ting, vi lærte af dette:

- at det er værd at vente til, vi 'hører' noget. Det med aftenskolen var vi aldrig nået frem til på et udvalgs møde.
- at det er spændende at kaste sig ud i noget sammen – uden at vide, hvor det fører hen.
- at Gud tilsyneladende har gang i noget alle mulige mærkelige steder – også på en aftenskole.
- Med teksten fra Luk 10 i baghovedet i hele processen var det desuden meget interessant at opleve, hvordan vi fandt et eksempel på det, der i teksten kaldes et 'fredens hus' eller 'fredens barn'. Et sted, der byder en velkommen vel vidende, at det er noget med Gud, man byder indenfor. Det blev aftenskolen et meget tydeligt eksempel på.

Via forløbene der fik vi kontakt med mange spændende folk i Roskilde, og en stor del af dem er stadig med i Kirke på vej fællesskabet.

Det første fællesskab

På et af de sidste kurser på aftenskolen havde vi arbejdet med, hvad vi havde af livsdrømme. Drømme som Gud måske havde lagt i os, men som af forskellige grunde ikke var blevet til noget. Den sidste aften skrev vi alle drømmene op på en tavle, og vi stod i en samlet rundkreds og betragtede alle disse fantastiske drømme om gode ting.

Gode ting som at gøre noget for de unge i byen, lave en cafe, der kunne rumme samtaler om tro, arbejde med psykisk sårbare og meget andet godt. Jeg vendte mig til sidst mod kredsen og spurgte: hvad skal der til for at disse drømme bliver til virkelighed? Og jeg kan stadig huske det overrullende og rørende svar, jeg fik tilbage fra hele flokken: *vi er nødt til at blive ved med at følges ad!*

Der var opstået noget i tiden på aftenskolen, som var større end det at gå på kurser. Og vi aftalte derfor at blive ved med at mødes i det, som vi efterhånden er kommet til at kalde 'basen i Roskilde'.

En 'base' er et fællesskab af mennesker, der øver sig i at lytte til Gud, til hinanden og til området, og som hjælper hinanden med at sætte handling bag det, man hører.

Baser og eksperimenter

Erfaringerne med blandt andet aftenskolen lærte os noget om dynamikken mellem lytning og handling, og det er endt med at få konkret udtryk i det, vi nu kalder for 'baser og eksperimenter'.

En base er et fællesskab af mennesker, der stiller sig åbent lyttende overfor Gud, mennesker og det område, man er en del af.

Det er nogle, der er nysgerrige på, hvad Gud mon har gang i i området, og som har sluppet tilpas meget af den almindelige kirkekultur til at turde se i nye retninger med nye øjne.

Det er i et fællesskab, hvor vi øver os i at være kirke på en bevægelig og fleksibel måde. At være nogle, der forsøger at følge efter Jesus i dagens Danmark på måder, der har indflydelse på vores hverdag.

Fællesskabet bliver til i en dynamik mellem lytning og handling

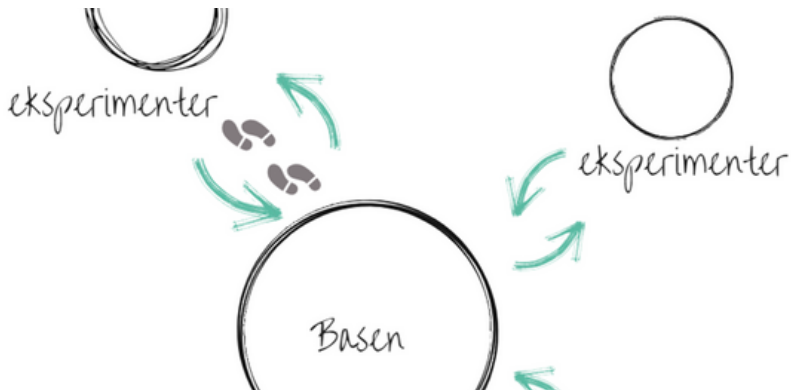
**Fællesskabet opstår i en dynamik
mellem lytning og handling**

Eksperimenter

På basen i Roskilde ledte lytningen gennem mange måneder os i retningen af at gøre noget blandt psykisk sårbare i byen. Det er endt med at blive meget konkret med et kor i psykiatrien.

Basen har også arbejdet med at servere suppe på gaden fra en suppecykel, samlet skrald, forsøgt at gøre noget blandt unge osv. Eksperimenterne skaber ligeværdige mødesteder i byen og giver en ramme for at kunne være med i noget af det, vi fornemmer Gud, allerede har gang i.

Eksperimenterne og basen er forbundet relationelt med hinanden, og der er flydende overgange mellem det.

Længsler

Et af de spørgsmål der er kommet til at betyde rigtig meget for os i lytningen er 'Hvad længes du efter?' og i forlængelse af det: 'hvad mon byen eller området længes efter?'

Vi startede med at bruge spørgsmålet på aftenskolen som en slags icebreaker i starten af et forløb, men det blev efterhånden klart for os, at der lå meget mere i dette end bare en anderledes start på en samling.

Vi blev opmærksomme på en meget interessant ting. Stort set alle de svar, der kom på spørgsmålet, kunne nemlig forstås som en længsel efter Gud eller hans rige.

Eksempler på dette kunne være en længsel efter gode relationer, efter fred, efter at være elsket som man er, efter betydning og mening, efter hvile osv. En anden ting, vi noterede os, var, at det var de samme slags ting, folk længtes efter uanset baggrund. Der var f.eks. ikke forskel på, om de gik i kirke eller ej.

Det at dele længsler skaber altså en lighed mellem mennesker. Det spændende er, at det viser, at alle mennesker har en grundlæggende længsel efter Gud og hans rige – uanset om man kan sætte ord på det eller ej.

Guds længsel

Gud længes efter præcis det samme! Han længes efter at alt det, som beskrives som hans rige, bliver til virkelighed i menneskers liv. Det er det, hans mission i verden er rettet imod.

Et mødested

Det er her, det med længslerne, bliver rigtig spændende. For det er ikke bare et sted, hvor vi som mennesker kan mødes i øjenhøjde med hinanden. Det er også et sted, hvor vi sammen kan møde Gud!

Vores arbejde med 'eksperimenter' er et forsøg på at skabe en ramme, hvori dette møde kan foregå.

Mange udtryk - én kirke

Der er mange inspirationskilder til Kirke på vej, men en af de første var 'Fresh Expressions of Church'.

På baggrund af en større undersøgelse lancerede den anglikanske kirke i januar 2004 rapporten 'Mission-shaped church'. Rapporten anbefalede, at det sognebaserede kirkeliv skulle suppleres med nye eksperimenterende former for kirke – Fresh Expressions of Church. Disse nye former for kirke skulle primært være tiltænkt dem, som ikke allerede gik i kirke, og det skulle vokse frem i en lyttende atmosfære med fokus på at møde menneskers behov.

Rowan Williams, der var ærkebiskop på dette tidspunkt, understregede, at hele kirken skal forstås missional, og at det er lige så vigtigt at satse på og udvikle nye udtryk for kirke som at satse på og udvikle den sognebaserede kirke. Det måtte ikke blive opfattet som to adskilte ting men som én kirke med

forskellige udtryk. Som noget, der kunne være til gensidig opmuntring og inspiration.

Samspil mellem sognekirken og nye udtryk for kirke

Vi har i Kirke på vej ladet os inspirere af dette syn på kirken. Der skal være plads til eksperimenter og til, at nye udtryk for kirke vokser frem i samspil med sognearbejdet.

Vi drømmer om, at der i årene fremover opstår flere og flere miljøer, hvor man arbejder med dette sammen med mennesker, der normalt ikke har slidt på kirkebænkene.

Visionen er, at det skal ske i et godt og sundt samarbejde med lokale sogne og provstier, og at mange af de mennesker, der ellers ikke ville have gået i kirke, finder ind i fællesskaber og aktiviteter, hvor de kan undersøge tro og kristendom i en åben og afsøgende atmosfære.

Vores erfaring er, at nogle af dem, der på den måde bliver interesseret, senere finder ind i den lokale kirkes aktiviteter og

gudstjenesteliv, mens andre bliver i Kirke på vej fællesskabet, og at det bliver deres 'kirke'. For andre bliver det en blanding.

Målet

Målet med det hele er at give flere og flere mennesker mulighed for at møde evangeliet på en måde, så det sætter rødder i deres liv og former deres hverdag.

At evangeliet planter sig i mange forskellige kontekster og får mange forskellige udtryk, men at det samtidig også er tydeligt, at der kun er én kirke med ét hoved – nemlig Jesus Kristus.

Det begyndte med nogle drømme.

Drømmene førte sognepræst Peter Tingleff og biskop Peter Fischer-Møller sammen i en længsel efter at være kirke udenfor murene.

I 2011 blev projektet 'Kirke på vej' sat i gang med det formål at udvikle og eksperimentere med nye former for kirke blandt mennesker, der ikke er vant til kirke.

Dette hæfte giver en kort introduktion til historien, tankerne og visionen bag Kirke på vej.

Hæftet er en del af en serie af hæfter, Kirke på vej udgiver under navnet 'Kirke på vej praksisser'. Formålet er at dele erfaringer, tanker og praksisser i det at være en kirke udenfor de kirkelige rammer. I at være 'kirke på vej'.

